

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ. 45

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ
Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΣΤ'

Ειδικώτερον, διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι, θρησκευτικὴν ἐργασίαν τῆς Χ.Α.Ν. σταχυολογοῦμεν ἐκ τῶν φύλλων τοῦ «Σύντροφου τοῦ Στρατιώτου», τῶν φυλλαδίων «Ἡ Χ. Α. Ν. ἐν Ἑλλάδι» καὶ «Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων», ὡς καὶ ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Χ. Α. Ν. τὰ ἐξῆς.

Ἡ Χ.Α.Ν. συνεργάζεται μετὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν τόπων τῶν τμημάτων της ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο ἤλθε νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἐπετέλεσε καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ προπαγάνδας. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἀριθ. 1 καὶ 3).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὰ «Σπίτια τοῦ Στρατιώτου» τῆς Χ.Α.Ν. καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐτελεῖτο ἡ ὀρθόδοξος λειτουργία μετὰ θείου κηρύγματος, («σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἀρθρον τοῦ Σ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, φύλλον τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1920).

Εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιστρατήγου Α. Παρασκευοπούλου ἐγένετο ὀρθόδοξον κήρυγμα τὴν ἐσπέραν ἐκάστης Κυριακῆς καὶ Τετάρτης. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἀρ. 5).

Εἰς τετρασέλιδον ἔντυπον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων» ἀναγινώσκομεν περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Χ.Α.Ν. «ἐργασθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1918-1922 συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ὡς Ἑλληνικὸν Σωματεῖον διοικούμενον ὑπὸ δεκαπενταμελοῦς Δ. Συμβουλίου, ὅπερ ἐκλέγεται μετὰ τῶν ἐνεργῶν μελῶν του, καὶ τριῶν συμβούλων διοριζομένων παρὰ τῆς ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ Διεθνoῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Παγκοσμίου Χ.Α.Ν.».

Ἐν τῷ Καταστατικῷ τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἀναγινώσκομεν. «Σκοπὸς τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις καὶ προαγωγή τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς, καὶ ἠθικοθρησκευτικῆς ζωῆς, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν νέων» (ἀρ. 2).

Ἡ Χ.Α.Ν. ἀποτελοῦσα ἀνεξάρτητον τμήμα τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὀργανώσεων τῆς Χ.Α.Ν. καὶ συνδεδεμένη μετὰ τῆς διεθυνούσης Ἐπιτροπῆς τῶν Υ.Μ.Σ.Α. τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ, ὡς καὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Υ.Μ.Σ.Α. ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας, ἐπιδιώκει διὰ τῆς δράσεως τῶν μελῶν αὐτῆς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου ὡς οὗτος ἔχει ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 παρόντος Καταστατικοῦ, ἐν ἀπαρεγκλίτῳ συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὰ θέσμια τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ὡς μέλη γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες ἄνω τῶν 18 ἐτῶν οἵτινες ἀποδέχονται πιστῶς καὶ ἐγγράφως τὴν κάτωθι θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς Χ. Α. Ν. (Βάσις τοῦ ψηφίσματος τοῦ Α'. Διεθνoῦς Συνεδρίου τῆς ΧΑΝ ἐν Παρισίοις κατ' Αὐγούστον τοῦ 1885): «Ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων ζητεῖ νὰ συνενώσῃ τοὺς νέους, οἵτινες θεωροῦντες τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρά των συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας, ἐπιθυμοῦσι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ζωὴν των, συμβάλλοντες ἐνεργῶς τὰς προσπάθειάς των πρὸς ἀποτελεῖσιν χριστιανοπροποῦς κοινωρίας».

Εἰς τὸν «Σύντροφον τοῦ Στρατιώτου», ὑπ' ἀριθ. 20 φύλλον Φεβρουαρίου τοῦ 1921, ἀναγινώσκομεν: «Ἡ Χ.Α.Ν. ἐπιδιώκει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας καὶ τοῦ σώματος τοῦ νέου. Τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς πάντοτε καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας ἐκάστου μέρους, εἰς τὸ ὅποσον λειτουργεῖ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης, τῆς διανοίας διὰ τῆς εἰδικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ νέου, καὶ τοῦ σώματος διὰ τῆς ζωῆς τοῦ υπαίθρου καὶ τῶν ἀθλητικῶν παιδιῶν».

Τὸ φοιτηκὸν τμήμα τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τῷ 1926 φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιανικὴ Κίνησις τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν» ἐν αὐτῷ ἀναγινώσκομεν εἰς σελ. 2. «Ἡ Ὄργάνωσις αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναπτύξῃ φοιτητικὴν χριστιανικὴν κίνησιν παρομοίαν

πρὸς ἐκείνην, ἣτις ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ πανεπιστημιακὰ κέντρα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης νὰ ἐξασκῆσῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ φοιτητικοῦ βίου, οὕτως ὥστε οἱ φοιτηταὶ μας νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων».

Καὶ κατωτέρω «τότε μόνον ἐπιτυγχάνεται ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς, ὅταν αὕτη ἐμπνέεται ἀπὸ πίστιν χριστιανικὴν ἐν ἐπιγνώσει».

Τοῦ τμήματος τούτου πρόκειται ἡ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου κ. κ. Ἀμίλκα, Ἀλιβιζάτου, Θεοφ. Κακριδῆ, Νικ. Ἐξαρχοπούλου, εἰς τοὺς ὁμιλητὰς τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἐν τῇ Χριστιανικῇ αὐτοῦ κινήσει συγκαταλέχθησαν κατὰ τὸ 1925 ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ κ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, Κ. Δουβουνιώτης, Ἐ. Ἀντωνιάδης, Π. Μπρατσιώτης, Δ. Κουϊμουτσόπουλος.

Παρὰ τῷ Φοιτητικῷ Τμήματι γίνονται καὶ χριστιανικαὶ κοινωνικαὶ συζητήσεις ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας κ. Π. Μπρατσιώτου.

Χάριν πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν χριστιανῶν Φοιτητῶν ὄλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου ἡ «Χριστιανικὴ Κίνησις τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν» τῆς ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. τελεῖ ἀπαξ τοῦ ἔτους εἰδικὴν τελετὴν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Φοιτητικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ τηρεῖται ὑπὸ ὄλων τῶν Φοιτητικῶν Χριστιανικῶν Κινήσεων τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸ φυλλάδιον «Ἡ Χ.Α.Ν. ἐν Ἑλλάδι» σελ. 27 ἀναγινώσκωμεν «Εἰς τὰ Σπίτια τοῦ Στρατιώτου ὡσαύτως ἐσυστηματοποιήθησαν διὰ πρώτην φορὰν διαλέξεις, ἱστορικαί, κοινωνικαὶ καὶ πρακτικαὶ καὶ πρακτικῶν γνώσεων, γενόμεναι ὑπὸ τῶν ἐκλεκτοτέρων καθηγητῶν, ὡς καὶ *θρησκευτικὰ κηρύγματα τῶν ὁποίων ἐμπνευσμένην ἐναρξιν ἔκαμεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρῆτης Δ. Φαραζουλῆς*». Καὶ εἰς σελ. 28 τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὰ διάφορα κέντρα αὐτῆς ἢ ἐν Ἑλλάδι Χ.Α.Ν. φροντίζει νὰ οργανώσῃ κηρύγματα καὶ διαλέξεις θρησκευτικὰς διὰ ὁρθοδόξων Ἑλλήνων θεολόγων καὶ κληρικῶν καὶ ὅτι «τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθοπλαστικὸν ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. διατελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀπολαύει τῆς πλήρους καὶ ἐγκαρδίου συνεννοήσεως καὶ συνδρομῆς ταύτης.

[Ἀκολουθεῖ]

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΙΒ΄.

Η ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΧΟΛΗ.

Εἰς τὴν τιμίαν ἐργατικότητα καὶ τὴν φιλογενῆ εὐσέβειαν τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ριζαρῶν ὀφείλεται ἡ σύστασις τῆς ἀπὸ δωδετίας λειτουργούσης ἐνταῦθα «Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς», ἣτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἐν τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι προσπάθειαν μορφώσεως Κλήρου ἀνταξίου τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ καὶ ἱκανοῦ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς παρούσης Κοινωνίας. Ἐὰν ἐξεστῶμεν τὴν Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολὴν πρώτην ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας κοινωνικῶν ἰδρυμάτων καὶ ὀργανώσεων, πράττομεν τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἀπλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ της, ἀλλ' ἐν πεποιθῆσει ὅτι ὄντως ἡ παρασκευὴ Κλήρου μεμορφωμένου καὶ διδασκάλων ἀξίων τῶν περιστάσεων ἀποτελεῖ πρωϊστὴν κοινωνικὴν ὑπηρεσίαν, ἰδίᾳ διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τὴν Ἑλληνικὴν. Εἶναι γνωσταὶ αἱ ὑπηρεσίαι ὅσας ὁ ἑλληνικὸς Κλῆρος προσέφερε κατὰ τὴν ζοφεράν τῆς δουλείας ἐποχὴν καὶ αἱ ἀποτελεσματικαὶ θυσίαι, εἰς ἃς ὑπεβλήθη κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, καὶ εἶναι πανθομολογουμένη σήμερον ἡ δύναμις, ἣν ἔχει ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου, ὅσον εἶναι, δυστυχῶς, ἀληθὲς ὅτι πάσχει δεινῶς ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐκ τῆς ἐλλείψεως μεμορφωμένων στελεχῶν τῆς ἐφημεριακῆς δράσεώς της.

Ἡ Ριζαρείος Ἐκκλησ. Σχολή, σκοπὸν ἔχουσα τὴν παρασκευὴν ἱεροῦ κλήρου τελείως κατηρτισμένου, οὐδεμιᾶς πρὸς τοῦτο ἐφείσθη θυσίας καὶ οὐδέν, εὐτυχῶς, παρέλειψε μέσον, ἀπὸ 10ετίας δέ, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ μέχρι τῆς χειροτονίας χρόνου τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς ἐπέτυχε τὴν παρ' αὐτῆς σύστασιν καὶ τμήματος διδασκαλικοῦ, ὅπερ συνεπικουρεῖ καὶ εἰς τὸν ὅλον τοῦ μέλλοντος ἱερέως ἄρτιον διὰ τὸ ἐφημεριακὸν ἔργον του καταρτισμόν. Οἱ ἄριστοι τῶν καθηγητῶν ἐδίδαξαν πάντοτε καὶ διδάσκουσι καὶ σήμερον τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ ἡ ἐν τῇ Σχολῇ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς κλασσικῆς μορφώσεως ἐργασία εἶναι ἀπίστευτος διὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ γνωρίσῃ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἀποτελέσματά των ἢ δὲ θεολογικῆ τῶν τροφίμων τῆς Σχολῆς μόρφωσις εἶναι ἀνέκαθεν ἐμπεπιστευμένη εἰς χεῖρας καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν ὁποίων πολλοὶ ὀφείλουσι τὴν πρώτην μόρφωσιν των εἰς τὴν Ριζαρείου Σχολὴν, τυγχάνοντες παλαιοὶ αὐτῆς μαθηταί. Ὁ παιδαγωγικὸς ἐξ ἄλλου καταρτισμὸς τῶν διδασκालιστῶν τῆς Ριζαρείου—παρ' ὅλας τὰς ἀπὸ τινος πλευρᾶς μονο-

μερείς διαμαρτυρίας—τυγχάνει ὄχι ἀπλῶς ἰσάξεις τῆς τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν Διδασκαλείων, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀπὸτελέσματα πρακτικὰ κινουῦντα τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀπροκαταλήπτου παρατηρητοῦ. Εἰς τὸν ἄρτιον δ' ἀπὸ πάσης ἐπόψεως καταρτισμὸν τῶν τροφίμων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς συντελεῖ καὶ ὁ ὅλος ἐν τῇ Σχολῇ κοινὸς αὐτῶν βίος, ἡ ἄγρυπνος ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις καὶ πατρικῇ παρακολούθησις τῆς ἐξελέξεως ἐνὸς ἐκάστου καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀπ' αὐτῶν ὅτι τῶν πρώτων μαθητικῶν ἐδωλίων ἀμιλλα, ἣτις ἐνισχύεται ἐκ τῆς διαρκoῦς πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφῆς καὶ οὐδόλως παρακωλύει τὴν μεταξὺ αὐτῶν δημιουργίαν δεσμῶν προκαλούντων αὐτὸ τοῦτο τὴν κατάπληξιν τοῦ ἐκ τῶν ἔξω παρατηροῦντος «πῶς οἱ ῥιζαρεῖται ἀγαπῶσιν ἀλλήλους». Ἐπιθυμοῦμεν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου σημείου νὰ ἐπιστήσωμεν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν, διότι ἡ λεπτομέρεια αὕτη εἶναι ἡ καθιστῶσα τοσαύτην τὴν μεταξὺ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ μετὰ ἔτη πολλὰ διατηρουμένην ἀλληλεγγύην, παρ' ὅλην δὲ τὴν διαφορὰν, ἣτις σὺν τῷ χρόνῳ σημειοῦται ἐν τῇ ἐπαγγελματικῇ ἐκάστου κατευθύνσει, οἱ «ῥιζαρεῖται» ὑπενθυμίζουσι τελείως τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀποφοίτους τῶν θεολογικῶν Σχολῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐνότητος τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ἀντιμετωπίζεσθαι τὰ διάφορα προβλήματα, ὅσους παρ' ὅλας τὰς λεπτομερικὰς διαφορὰς, εἶναι κοινὸς εἰς τὴν βάσιν του παρὰ τοῖς πλείστοις ἐξ αὐτῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν ὁ ἀκριβὴς τοῦ πράγματος ὀρισμὸς, ὑποπίπτει ὅμως τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὴν ἀμεσον ἀντίληψιν πάντων σχεδὸν ὅσοι διήλθον ἀπὸ τῶν δωμάτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ἢ ἔτυχε ν' ἀναστραφῶσι μετὰ ομάδος ῥιζαρεῖται.

Εἶπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι σκοπὸς τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ παρασκευὴ Κλήρου ἀνταξίου τῶν περιστάσεών καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡγεῖράν ποτέ τινες ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς. Πρόκειται πάντως περὶ τῶν προσώπων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κρίνουσι τὰ πράγματα ἀπολύτως πάντοτε καὶ μακρὰν τῆς πραγματικότητος, ἣτις, ὅσον καὶ ἂν εἶναι πικρά, δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ ἀληθής. Ἡ ῥιζαρείου Σχολῆ—εἰν' ἀληθές— δὲν ἀπέδωκε κληρικούς τόσους ὅσους ἠρίθμησε καὶ μαθητὰς, ἀλλὰ δὲν δύναται οὔτε ἡ λεπτομέρεια αὕτη οὔτε τὸ ὅλον τῆς Σχολῆς ἔργον νὰ κριθῇ οὔτω μονομερῶς καὶ νὰ ἐξαχθῇ ὡς συμπέρασμα ἡ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ τῆς καὶ τὸ ἄσκοπον τῆς λειτουργίας τῆς, οὐδὲ δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μέτρον συγκρίσεως ἢ εἰς κλῆρον ἀπόδοσις τῶν σεμναρίων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ληφθῇ

ὑπ' ὄψει ἡ μεταξὺ ἐκείνης καὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας βασικωτάτη διαφορὰ πνεύματος καὶ μεθόδου ὀφειλομένη εἰς ἐξέλιξιν ὀλοκλήρων αἰῶνων ἱστορικῆν καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ἀπαρτιζόντων ἐκάστην λαῶν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν εἶναι ἔργον μηχανικὸν ἢ παρασκευὴ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Σχολὴν εἰ μὴ ἡ ὠθησις τῶν αἰσθανομένων τὴν πρὸς τὸ θεῖον τοῦτο ὑπούργημα κλήσιν καὶ ἡ ἀνάλογος ἀνάπτυξις τῆς κλίσεως αὐτῶν, διότι δὲν εἶναι οὔτε ἡ θεολογικὴ καὶ ἡ παιδαγωγικὴ παιδείαις μόνη, οὔτε ἡ συνείδησις τῆς ὑποχρέσεως ἀπέναντι τοῦ σκοποῦ τῆς Σχολῆς, τὰ μόνα στοιχεῖα ἅτινα θ' ἀποτελέσωσι τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ τελεουργοῦ. Σχολὴ ἱερατικὴ, ἣτις ἀνεξαρτήτως τῶν ψυχολογικῶν προϋποθέσεων τῶν τροφίμων τῆς θὰ ἐπετύγγανε τὴν, ὡς ἀπὸ μηχανῆς, «κληρικοποίησίν» των, θὰ παρήγεν ἀρίστους μὲν ἴσως ὑποκριτὰς ἱερατικοῦ θιάσου, θὰ ἠστόχει ὅμως τοῦ σκοποῦ τῆς, ἐν ὅλῃ τῇ κυριολεξίᾳ τῆς φράσεως, καὶ θὰ ἐζημίουν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Κοινωνίαν αὐτήν, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ. Καὶ εἰς τὰ κοσμικὰ θέατρα ἀκόμη δὲν ἀπαιτεῖται μόνη ἡ τεχνικὴ μόρφωσις καὶ τοῦ μορφωμένου ἡ καλὴ θέλησις, ἀλλὰ βάσιν τούτων ἀποτελεῖ τοῦ μαθητοῦ ἡ ἰδιοφυΐα. Εἶναι ἐν τινι μέτρῳ ἀληθές ὅτι τὸ οικονομικὸν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ζήτημα κρᾶτεῖ τινὰς τῶν ἐπιμεμένων τῆς ἱερωσύνης μακρὰν τοῦ κληρικοῦ σταδίου. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο ἡ μόνη καὶ ἡ κυρία αἰτία, δι' ἣν ἡ ῥιζαρείου Σχολὴ δὲν ἀπέδωκε τόσους κληρικούς ὅσους ἔσχε μαθητὰς. Ὅσους ἀπέδωκε κληρικούς ἠτύχησε νὰ ἴδῃ αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἀρίστων, ὅσους δὲ εἰς ἄλλας κοινωνικὰς λειτουργίας ἠρίθμησε καὶ ἀριθμεῖ ἀποφοίτους ἀπέδωκε πολίτας ὄχι ἀπλῶς χρηστούς, ἀλλὰ δυναμένους ν' ἀποτελέσωσι τὴν κοινωνικὴν πρωτοπορίαν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μέρος τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς ἡ ἐνίσχυσις, μεθ' ἧς συνεβάδισε πάντοτε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἐν ἀγαστῇ ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ. Ἐὰν ἡ ῥιζαρείου Ἐκκλησίαν Σχολὴ δὲν ἐχειροτόνησεν ἅπαντας τοὺς μαθητὰς τῆς εἰς κληρικούς, ὠρμήθη ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀτομικότητος ἐκείνου, τὴν ὁποῖαν ἐνόμισεν ἀνέκαθεν πρέπον ν' ἀναπτύξῃ μεταξὺ τῶν τροφίμων αὐτῆς, ἵνα οἱ ἐξ αὐτῶν μέλλοντες τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ ὧσι πράγματι «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐργάται τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν δὲν προσῆλθον πάντες οἱ ῥιζαρεῖται εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὠρμήθησαν ἀπὸ τῆς ἐμπνευ-

σθείσης εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ Σχολῇ εἰλικρινείας καὶ ἀπὸ τοῦ ἄκρου πρὸς τὸ θεῖον τοῦτο ὑπόυργημα σεβι-
σμοῦ, διότι δὲν ἐπεθύμησαν νὰ ὑποβιβάσωσιν αὐτὸ
εἰς ἐπάγγελμα βιοποριστικόν, ὄντες ἄλλως τε ἱκανοὶ
νὰ δημιουργήσωσιν εἰς ἄλλην κοινωνικὴν ζώνην μέ-
λλον ὄχι ἀπλῶς τὴν ἀτομικὴν των εὐμάθειαν, ἀλλὰ καὶ
τὴν ὠφέλειαν τῆς κοινωνίας ἐξασφαλίζον, διὰ τῶν
ψυχικῶν πρὸ παντός προσόντων, δι' ὧν ἐν τῇ Ῥιζα-
ρεῖφ Σχολῇ ἐπλουτίσθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς
μαθητείας. Ὅτι δὲ τοιαῦται ἦσαν καὶ εἶναι αἱ σκέ-
ψεις τῶν Ῥιζαρεϊτῶν δὲν μαρτυρεῖ μόνον τοῦ χαράσ-
σοντος τὰς γραμμὰς ταύτας ἡ συνείδησις, ζήσαντος
καὶ ζῶντος ἔτι τὰς ἀνησυχίας τοῦ παιδευθέντος ἐν
τῇ Ῥιζαρεῖφ Σχολῇ, ἀλλὰ καὶ προσεπικυροῖ αὐτὴ ἡ
δραῖσις τόσον τῶν ἀποδυσθέντων εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκ-
κλησίας ἀγῶνα, ὅσον καὶ τῶν ἀφιερωθέντων εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν ὑπουργησάντων
καὶ ὑπουργούντων ἔτι εἰς ὑψηλὰ τῆς κοινωνίας ἀξιώ-
ματα. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τούτους ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἑλ-
ληνικὴ καὶ ὠφελήθη καὶ ὠφελεῖται ἔτι, ὡς δ' εἶπεν
ἐσχάτως λίαν προσφυῶς ἐν τῇ εἰς πρεσβύτερον χει-
ροτονοίᾳ του ἀπόφοιτος τῆς Ῥιζαρεῖφ Σχολῆς,
ὄσφ καὶ ἂν οἱ μὴ προσελθόντες εἰς τὸ ἱερατικὸν στά-
διον φαίνονται λησμονήσαντες τῆς θρηψάσης αὐτοὺς
Σχολῆς τὸν σκοπὸν, ἀνταποκρίνονται ὅμως πλήρως
εἰς αὐτόν, ἀποτελοῦντες ἐρείσματα γενναῖα διὰ τοὺς
εἰς τὸ κληρικὸν ὑπόυργημα καθοσιουμένους συναδέλ-
φους αὐτῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι πολλοὶ Ῥιζαρεῖται ἐκ τῶν νεωτέ-
ρων ἰδίως ἔχουσιν ἤδη δώσει πρὸς ἀλλήλους τὸ σύν-
θημα τῆς συνεργασίας, συνεργασίας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ
ἀγαθοῦ καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων συντελεσθέντων
τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Σχολείου.
Εὐχόμεθα ἡ κίνησις νὰ ἐπεκταθῇ μετὰ τῶν καὶ τὸ
παράδειγμα των νὰ μιμηθῶσιν οἱ μέλλοντες ἀπόφοι-
τοι τῶν ἄλλων ἱερατικῶν Σχολῶν, οἱ ἔξ αὐτῶν δὲ
εἰσελθόντες ἢ μέλλοντες νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν χο-
ρείαν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας ν' ἀποτελέσωσι
πράγματι τὴν πρωτοπορείαν ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀνορ-
θώσει. Καὶ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν βασίμους ἐλπίδας,
ὅτι δὲν πρόκειται μόνον περὶ εὐχῶν ἢ προπαρασκευῆ
πλησιάζει εἰς τὸ τέμα της καὶ ἡ Ῥιζαρεῖφ Ἐκκλησι-
α Σχολὴ διὰ μίαν ἔτι φορὰν θὰ πλουτίσῃ τὴν λαμπρὰν
αὐτῆς 85ετῆ ἱστορίαν καὶ θὰ δικαιώσῃ τὴν ἐμπιστο-
σύνην, μεθ' ἧς οἱ ἐπαίοντες περιβάλλουσιν αὐτήν.

Ε. Γ. Μ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ 'ΚΟΡΙΝΘΟΣ.,

Ὅταν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1914, καθ' ὃ
ἐξεργάγη ὁ Παγκόσμιος πόλεμος, ἀπεχαιρέτων τὴν
γραιῖαν καὶ θρησκον μητέρα μου διὰ νὰ μεταβῶ εἰς
τὸ δυτικὸν μέτωπον, αὕτη μοὶ ἐνεχείρισεν ἐν ἀντί-
τυπον τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἐπὶ τῇ μητρικῇ αὐτῇ χει-
ρονομίᾳ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσω τοῦ σκεπτικ-
σμοῦ τὸ μειδιάμα: τί μοι ἐχρειάζετο εἰς τὸ μέτωπον
ἡ ἀγία Γραφή ἐφ' ὅσον ἐγὼ εἶχον χάσει πάντα πρὸς
αὐτὴν πνευματικὸν δεσμόν, ὅπως, ἄλλως τε, καὶ πρὸς
πᾶσαν οἰανδήποτε θρησκευτικὴν πίστιν; Ἐννοεῖται
ὅμως ὅτι δὲν ἀπέκρουσα τὸ δῶρον τὸ μητρικόν. Καὶ
καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐλάμβανον, ἤκουσα τὴν μητέρα
μου νὰ τὸ συνοδεύῃ με τόνον ἀποφασιστικὸν διὰ τῶν
ἐξῆς:

—Ἐχω νὰ σοῦ κάμω μίαν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν
ἔξ ἄπαντος ὀφείλεις νὰ ἐκτελέσῃς. Αὐτὸ τὸ βιβλίον
νὰ το φέρῃς ἐπάνω σου, καὶ θὰ σε φυλάξῃ. Εἰπέ νὰ
σοῦ κάμουν εἰς τὸ γλέκον μίαν ἐσωτερικὴν τσέπην
ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν σου· εἰς αὐτὴν τὴν
τσέπην νὰ κρατῆς πάντοτε τὴν ἀγ. Γραφήν.

Καὶ τῇ ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ
ἐκτελεσθῇ ἡ παράκλησίς της. Ἐὰν δὲν τῇ ἔδιδά τὸν
λόγον μου, οὐδέποτε θὰ ἀπεφάσιζον νὰ φέρω τόσον
ὀγκῶδες βιβλίον (ἐκ 304 σελίδων) εἰς τόσον ἀκατάλ-
ληλον μέρος. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπι-
θυμίαν τὴν μητρικὴν.

Τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἔλαβον μέρος εἰς μάχην τὸ
πρῶτον. Δὲν εἶχον παρῆλθαι δέκα λεπτά, καὶ σφαῖρα
ἐχθρική με ἐπληττεν εἰς τὴν καρδίαν, ἢ, μάλλον,
ἐπληττε τὴν ἀγ. Γραφήν. Ἡ σφαῖρα διέτρησε τὸ δέ-
σιμον καὶ σχεδὸν τὸ ἦμισον τοῦ βιβλίου, καὶ ἐσταμά-
τησε. Ἀπέμεινα ἄτρωτος. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡ
ἀγ. Γραφή, προφανῶς θὰ ἐφρονεούμην. Καὶ ἀπὸ τῆς
ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι πολὺν σεβα-
σμόν πρὸς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξεν ἡ
σωτηρία μου. Καὶ ὅταν ἐξῆγον τὴν σφαῖραν ἀπὸ αὐτό,
εἶχον προσέξει τὸ μέρος τοῦ φύλλου ὅπου εἶχε στα-
ματήσει. Καὶ εἶδον ὅτι ἐφήπτετο τῆς σελίδος 104
ἀκριβῶς εἰς τὴν λέξιν «Κόρινθος». Τὰ μέσα τῆς λέ-
ξεως γράμματα εἶχον ὀλίγον ἀποξεσθῆ. Τὸ πρᾶγμα
ζωηρῶς μοὶ εἶχεν ἐντυπωθῆ.

Μετὰ δύο περίπου μῆνας, κατὰ τινὰ συμπλοκὴν,
νέαν ἐδεχόμην σφαῖραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ με τὰ
αὐτὰ ἀποτελέσματα. Διέτρησε δὴλα δὴ πάλιν τὸ ἀγιο-
γραφικὸν τομίδιον, χωρὶς οὐδὲ ἀμυγλὴν νὰ μοὶ προξε-
νήσῃ. Θὰ ἦμην ἴσως ἔτοιμος νὰ ἀποδώσω καὶ τοῦτο
τὸ περιστατικὸν εἰς τὴν τύχην, ἐὰν δὲν κατεπλητέ-

μην ἐκ τοῦ σικαντήματος τῆς αὐτῆς λέξεως τοῦ κειμένου τῆς ἀγ. Γραφῆς. Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐνφηνωθῆ εἰς τὸ πάχος τοῦ βιβλίου βαθύτερον μὲν ἢ κατὰ τὴν προηγουμένην φορὰν, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶχε σταματήσει ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς λέξεως «Κόρινθος», ἄλλης, βεβαίως, σελίδος.

«Κόρινθος»! Ἐπανειλημμένως καὶ ἐπὶ πολὺ ἐσκεπτόμην τί ἀρὰ γε νὰ ἐσήμαινεν ἡ σύμπτωσις αὕτη. Τὸ τυχαῖον περιστατικὸν ἤρχισε νὰ με μεταβάλῃ εἰς μουσικιστὴν. Διελογιζόμεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἡ διπλὴ αὕτη σύμπτωσις τῆς σφαίρας πρὸς τὴν αὐτὴν λέξιν νὰ ἦτο ἀπλῆς τύχη· παίγνιον. Παρῆλθον κατόπιν τὰ ἔτη τοῦ μεγάλου πολέμου, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου. Καὶ ἤδη, ἐκτὸς κινδύνου, ἐτοποθέτησα τὴν ἀγίαν Γραφὴν εἰς τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου μου καὶ τὴν ἐφύλαττον ἐκεῖ ὡς κειμήλιον ἱερὸν καὶ μετὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης.

Βαθμηδὸν ὁμῶς καὶ κατ' ὀλίγον ἡ καταλαβοῦσά με μυστικὴ διάθεσις ἤρχισε νὰ χαλαροῦται, τόσον δὲ εἶχεν ἀτονήσει ἐν ἐμοὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν πολεμικῶν περιπετειῶν, ὥστε, ὅταν μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνέλαβον ταξείδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ λόγων ἐπαγγελματικῶν, οὐδὲ μία τοῦ παρελθόντος λεπτομέρεια μὲ ἀπησχόλησε ποτέ. Ἐν Ἑλλάδι παρέμεινα ἐπὶ μῆνας, καὶ αἱ νέαι παραστάσεις ὤθησαν εἰς πολὺ βάθος τὰς παλαιάς. Καὶ μόνον τότε τὰς ἀνεκάλεσα εἰς τὴν μνήμην, ὅταν πρὸς ἀναψυχὴν χάριν περιπάτου εἶχον σὺν ἄλλοις μεταβῆ καὶ εἰς Κόρινθον. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἶχον ἀφήσει τελευταίαν, οἶνον εἰς ἐπιστέγασμα τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ταξειδίου μου, διότι ἀναντιρρήτως ἦτο τὸ ὄραιότερον.

Παρέμεινα ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τριήμερον. Καὶ ἕξ ὥρας πρὸ τῆς ὀρισθείσης ἀναχωρήσεως ἕξ αὐτῆς συνέβη τι τὸ ἐκτάκτως τρομακτικόν. Ὑπὸ τὰ θεμέλια τῆς παλαιᾶς πόλεως ἡ γῆ ἐκλονίσθη καὶ τρομερὸς συσσεισμός, καταπλήξας ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, μετέβαλε τὴν τέως ἀνθοῦσαν πόλιν εἰς ἐρείπια ἐλεινὰ, ὑπὸ τὰ ὅποια εὔρον πολλοὶ τὸν θάνατον. Ἔπεσε καὶ ἡ οἰκοδομή, ἐν τῇ ὅποια κατέλυον καὶ μόνον τὸ δωμάτιόν μου ἀπέμεινεν ἀνέπαφον. Οἱ ἐννέα συγκάτοικοί μου ἐφονεύθησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Μόνος ἐγὼ ἀπέμεινα σῶος.

Τρίτην φορὰν λοιπὸν «Κόρινθος»! Καὶ ἐμνήσθη ἀμέσως τῶν δύο σφαιρῶν καὶ τῆς ἀγίας μου Γραφῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πιστεύω εἰς τὴν ὑπερτάτην Πρόνοιαν καὶ Δύναμιν, ἧτις διορᾷ καὶ προσημαίνει πολλάκις ἐκάστου ἡμῶν τὰς τύχας...

[Ἐκ τοῦ ρωσ. «Ρούλ»].

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. Ἐμμανουήλ, ποιούμενος ἐναρξιν τῶν ἀσκήσεων τῶν φοιτητῶν ἐν ταῖς ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ Χημείῳ νέαις εὐρείαις αἰθούσαις τῶν ἀσκήσεων, ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τῶν μαθητῶν του. Καὶ προσκαλέσας ἱερέα, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τελέσῃ Ἁγιασμόν, παρόντων τῶν φοιτητῶν τοῦ μαθήματός του, ἰκανῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων προσκεκλημένων. Τὸ γεγονός τοῦτο κρίνομεν ἄξιον εἰδικῆς μνείας τὸ μὲν ὡς ἐξόχως παραμυθητικὸν διὰ τὴν τόσον πανταχόθεν καὶ πολλαχῶς συνταρασσομένην χρυσὴν νεολαίαν, τὸ δὲ ὡς μαρτυροῦν ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν ὑπάρχουν ἐπιστήμονες νηφάλιοι ἐν αὐτοῖς τοῦ Πανεπιστημίου τοῖς σπλαχνικοῖς, οἵτινες τὴν συζυγίαν θρησκείας καὶ ἐπιστήμης πρεσβεύουσιν οὐ μόνον δυνατῆν, ἀλλὰ καὶ πραγματικῆν, ὡς μαρτυρεῖ ἀνέκαθεν ἡ πλειὰς διασήμεων ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ των συνεδύαζον τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Τὸ ἐν τοῖς χρομικοῖς τοῦ καθ' ἡμᾶς Πανεπιστημίου ἀξιοσημείωτον τοῦτο γεγονός ἐπι ἀπαξ ὑπομινῆσκει εἰς ἡμᾶς ὅποιοι κενὸν δημιουργεῖ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἔλλειψις ἰδίου πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, περὶ οὗ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, προὔδει τὸ ἀπολεσθὲν Δομῶλειον κληροδότημα, ἔγραψε δ' ἐσχάτως καὶ ὁ σεβασμιώτατος τακτικὸς τῆς «Ἐκκλησίας» συνεργάτης μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολύκαρπος. Ἄς εὐχρηθῶμεν ὅπως, μέχρι τῆς ἀποκτησεως ἰδιοκτητοῦ ναοῦ, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καταστῆ δυνατὴ ἡ προσωρινὴ παραχώρησις ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν προσφορῶν ναοῦ, ὅστις θὰ ἀναχθῆ εἰς πρότυπον λειτουργικῆς, ὀμιλητικῆς καὶ τελετουργικῆς πράξεως πρὸς μὀρφωσιν τῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ ἡμῶν Σχολῇ σπουδαζούσης νεολαίας καὶ βαθμιαίαν δημιουργίαν τῆς πρεπούσης ὁμοιομόρφου λατρευτικῆς πράξεως.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀστυφιλίας.

Ἀδιάκοπος καὶ στρηνῆς πανταχόθεν ἡχεῖ ὁ κῶδων τοῦ μεγίστου τῶν ἐκ τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀναπτυχθείσης ἀστυφιλίας κινδύνων, ἧτοι τῆς ἐλαττώσεως τῶν γεννήσεων καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν θανάτων. Διότι ἔχει ἐξακριβωθῆ ἐπὶ τῇ Βάσει ἐπιμελεστάτων στατιστικῶν μελετῶν ὅτι ἡ προϊούσα στειρώσις τῶν πολιτῶν εἶνε κατ' εὐθείαν ἀνάλογος πρὸς τὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος συντελούμενον ὑπερκορεσμόν τῶν πόλεων. Ὁ πληθυσμὸς ὁ ἀγροτικός, μὸλις ὡς ἐνωματωθῆ εἰς τὴν πόλιν, καθίσταται ἀγρονος τοσούτου, ὥστε οὐδὲν μέσον ἰσχύει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Συντελεῖται δὴλα δὴ ἀσφαλῆς καὶ τελεία καταστροφή. Ἡ δὲ κατὰπτωσις αὕτη, παρατηρουμένη εἰς μοιρὴν τὴν λευκὴν φυλὴν, εὐλόγως ὑπομινῆσκει τὸν ἀπειλοῦντα τὴν Δύσιν κατακλυσμόν ὑπὸ τῶν ἐγγράμμων φυλῶν, αἵτινες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ροπὰς τῆς λευκῆς, αὐξάνονται εἰς ἀριθμὸν κατὰ τρόπον καὶ ρυθμὸν ἀγνωστον εἰς τοὺς δυτικούς.

Τοιουτοτρόπως ἤρχισε νὰ γίνεται σοβαρὸς λόγος περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν δέκα καὶ τεσσαρῶν ἑκατομμυρίων μαύρων τῆς Ἀμερικῆς μαύρου κινδύνου, περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων κινέζων κινδύνου, καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ σλανικοῦ τῶν 140 ἑκατομμυρίων τῆς ἀπεράντου Ρωσίας. Ἦδη τὸ Βερολίνον, ὅπερ ἐν διαστήματι ἐνὸς αἰῶνος ἠρίθμησε 400.000 ἐπὶ πλέον, σήμερον ἀπέβη ἡ στειροτέρα πόλις τοῦ κόσμου, καθ' ὅσον ἀριθμεῖ τὰς ὀλιγωτέρας γεννήσεις ἐκ πασῶν τῶν πόλεων τῆς γῆς ἢ δὲ μείωσις τῶν θανάτων δὲν ἀντικαθιστᾷ πλέον τὴν τῶν γεννήσεων. Ἡ ἐρήμωσις τῆς ὑπαίθρου ἤδη ἀπειλεῖ σοβαρώτατα καὶ αὐτὸ τὸ βιομηχανικώτερον καὶ ἐμπορικώτερον ἔθνος τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν τελευταίαν δὴλ. εἰκοσαετίαν ἡ καλλιεργημένη γῆ ἐμειώθη ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ 80 000 ἑκτάρια, κατὰ δὲ τὸ 1927 τὸ κράτος τοῦτο ὑπερέβη καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν ὡς πρὸς τὴν μείωσιν τῶν γεννήσεων. Ἐνῶ κατὰ τὸ 1920 αἱ γεννήσεις ὑπερέβαινον τοὺς θανάτους κατὰ 425.000—450.000, τῷ 1927 ὁ ἀριθμὸς ὑπεβιβάσθη εἰς 201.000. Οἱ γάμοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας ἐπταετίας ἐμειώθησαν κατὰ 343.000, ἦτοι κατὰ 30 0/ο καὶ πλέον (1.094.000 τῷ 1920, καὶ 751.000 τῷ 1927). Ἐν Γαλλίᾳ ἡ στείρα ἀστυφιλία ἠρήμωσε τὰ χωρία καὶ τὰ κομμάδια. Σήμερον ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων ἀπέβη διπλάσιος τοῦ προπολεμικοῦ: ἐπὶ 100 γάλλων οἱ 6 εἶνε ξένοι, διότι δὲν ἐπαρκοῦν πλέον οἱ γάλλοι μόνου πρὸς καλλιέργειαν τῆς γαλλικῆς γῆς. Δὲν ἐξαιροῦνται τῆς συμφορᾶς τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Σουηδία ἐν ἀμφοτέροις παρατηρεῖται σταθερῶς προϊούσα ἡ μείωσις τῆς γεννήσεως, περὶ δὲ τῆς δευτέρας λέγεται, ὅτι ἀποβαίνει λεία βραδείας ἀποσυνθέσεως καὶ καταπτώσεως.

Ἡ ἀπὸ τῆς θρησκείας ἀντίδρασις.

Ἐὰν ἀκούσωμεν τὴν δὴθην ἐπιστημονικὴν μαλθούσειον θεωρίαν, ἡ ποσοτικὴ μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς εὐνοεῖ τὴν ποιοτικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν. Ἡ βιοτικὴ ἀθλιότης καὶ στενοχωρία τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς εἶνε συναφῆς πρὸς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων διὰ τὸ εἰς αὐτὸν τάχα στενὸν καὶ ἀνεπαρκῆς τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ἐνῶ ὁ ἐλάττων τοῦ πληθυσμοῦ ἀριθμὸς ἐξασφαλίζει εἰς πάντας τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν εὐζωίαν. Ἄλλ' ἐὰν οὐδέποτε ἐπηληθεύσεν ὁ περίπυστος νόμος τοῦ Μάλθους, ἐξ οὗ ἐπενοήθη καὶ ἡ ἐπ' ἴσης περίπυστος δαρβίνειος φυσικὴ ἐπιλογή τῶν ζωικῶν εἰδῶν, σήμερον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξεκηρύχθη ὀριστικῶς. Τὸ ἐναντίον εἶνε τὸ ἀληθές: ὅτι δηλ. ἡ εὐμάρεια καὶ ἡ εὐζωία μειοῖ τὴν γονιμότητα διότι ἐν αὐταῖς πρυτανεῦει ἡ ἐγωϊστικὴ ἠθικὴ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ὀλέθριος, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐγωισμὸς οὗτος, ὀρθότατα δ' ὁ ἐμόνως καὶ περὶ τὸ φαινόμενον τουτο ἐπασχοληθεῖς πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Μουσσολίνην ἐν εἰδικῷ του ἀρθρῷ περὶ τοῦ θέματος τούτου πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἰταλίας διακηρύττει, ὅτι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀναστολὴν τῆς μείωσεως τῶν γεννήσεων δὲν εἶνε οἱ ξηροὶ καὶ τυπικοὶ νόμοι, ἀλλὰ τὰ ἦθη καὶ πρὸ παντὸς ἡ θρησκευτικὴ τοῦ ἀτόμου συνείδησις.

Ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Καὶ πράγματι. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ «συνεχισθῇ» ὡς ἄτομον, ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς λαὸς, ἐν ταῖς ἀπογόνους του. ἐὰν δὲν αἰσθάνεται θλίψιν καὶ αἰσχύνην νὰ ἀποθάνῃ ὡς ἄτομον, ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς λαὸς, πᾶς νόμος ἀνασταλτικός τοῦ κακοῦ ἀποβαίνει ἀνίσχυρος. Τὸ βαθύτερον δὲ μυστικὸν τῆς λύσεως τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου προβλήματος ἐγκεῖται ἐν τῇ χριστιανικῇ συνείδησει τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῇ ἀποστολῇ ταύτῃ μεγίστην σημασίαν ἔχει ἡ οἰκογένεια ὡς συνθετικὸν τῶν ἀτόμων κέντρον, παρ' ὅσα καὶ ἂν ψευδοφιλοσοφῶσιν αἱ νεώτεραι κοινωνιολογικαὶ θεωρίαι κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τῶν γονέων. Εἶνε ἀνυπολόγιστος ἡ ἀξία ἐνὸς πατρὸς, δὲν ὑπάρχει δ' ὀρθότερον κοινωνιολογικὸν ἀπόφθεγμα τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐγγέλου ἐξεγενθέντος: «δὲν εἶνε ἄνθρωπος ὁ μὴ ὦν πατήρ». Μόνη ἡ οἰκογένεια δύναται ν' ἀντιτάξῃ ἀνυπερβλητὸν φράγμα κατὰ τῆς ἐκχειλίσεως τοῦ κακοῦ, καὶ μόνον νομοθεσία κοινωνικὴ ἐμπνεομένη καὶ ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ λήμματος τούτου δύναται ἀποτελεσματικῶς νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν στέγην διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς θυσίας, ἥτοι τῶν καθαρῶς θρησκευτικῶν τούτων ἀρετῶν, ἀνευ τῶν ὁποίων ἀποβαίνουσιν ἀνίσχυροὶ οἰοιδίητε δημογραφικοὶ νόμοι, καὶ οἱ μᾶλλον δρακόντειοι. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εὐλογοῦσα τὴν οἰκογενειακὴν γονιμότητα καταδικάζει αὐστηρῶς τὴν ἐκουσίαν στείροτητα, ἥτοι τὸν προβεβουλευμένον τῶν γεννήσεων περιορισμὸν καὶ τὸν νεομαλθουσιισμόν, ἀποτελοῦντα καὶ τὸ συναμφότερον: καὶ ἀτομικὴν καὶ ἔθνικὴν ἀυτοκτονίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήγουσαν ἐβδομάδα.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μ. μ. κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ οἰκοτροφείου τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων—Κεραταινίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἀγ. Γεωργίου.

—Παραπεδήμησαν ἐν Ἀθήναις ἀδεία τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου οἱ Σεβ. Μητροπολίται Γυθείου κ. Διονύσιος καὶ Χαλκίδος κ. Γρηγόριος.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐώρτασε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ. Τὴν πρωτὰν ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως καὶ Βρεσθῆνης καὶ Δωδεκανήσου Ἀρχιεπισκόπων Ἰωαννινοῦ, Ποσειδέωνος καὶ Διακόνην. Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι παρίσταντο τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς μετὰ πλείστον κληρικῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐξαιρετικῶς δὲ παρατηρήθη μεγάλη συρροὴ ἐκκλησιασματος πληρώσαντος τὸν ναὸν καὶ μετὰ κατανύξεως παρακολουθήσαντος τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἐπαλλο-

δὲ οἱ μαθηταὶ τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου μετέβη περὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ἔνθα προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ πρῶτος τῆ τάξει ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Δρουπόλεως κ. Βασίλειος, ἀπήντησε δὲ ὁ Μακαριώτατος εὐχαριστήσας· ὡσαύτως προσεφώνησεν ὁ Ἀ. Γραμματεὺς τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» Οἰκονόμος Κ. Ρωμανός, ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ ὁ κ. Μεσολωρᾶς ἐκ μέρους τῶν θεολόγων εἰς οὓς ἀπήντησεν ὁ Μακαριώτατος Ἐν τῷ μεταξὺ πλήθῳ λαοῦ εἶχον καταλύσει τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, προσερχόμενα καὶ ἐξαιτούμενα τὰς εὐλογίας τοῦ Πρωθιεράρχου καὶ εὐχόμενα αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ. Ἐν σώματι προσήλθον οἱ μαθηταὶ τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, αἱ τρόφιμοι τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ ἀντιπροσωπεῖται διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Μέχρι βαθείας νυκτὸς προσήρχοντο ἐπισκέπται Ὑπουργοί, Καθηγηταί, ἐπιστήμονες, ἰδίως δὲ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διεβίβασε διὰ τοῦ στρατηγοῦ κ. Φραντζῆ τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ. Τηλεγραφικῶς δὲ διεβίβασαν τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν ὁ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης καὶ οἱ λοιποὶ Πρόεδροι τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πλείστοι ἕτεροι.

— Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπισκέφθησαν σήμερον τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ συνωμίλησαν περὶ τῶν ἐκκλησιῶν, ζητημάτων οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀδριανουπόλεως, Πρεβέζης καὶ Ναυπακτίας.

— Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ 10ου τμήματος κ. Δημάκης, ὁ ἐνεργὸν ἀνακριτὴς ἐναντίον τῶν Οὐνιτῶν, ἐξέδωκε χθὲς ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τοῦ Οὐνίτου ἀρχιεπισκόπου Σ. Χαλαβατζῆ, τοῦ βοηθοῦ του Γ. Ξενοπούλου, ἐφημερίου, καὶ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ οὐνιτικοῦ σχολείου Ε. Κωνσταντινίδου, διότι οὗτοι, λαβόντες κατ' ἐπανάληψιν προθεσμίας, ὅπως ἀπολογηθοῦν ἐπὶ τῆς ἀπαγγελθείσης ἐναντίον τῶν κατηγορίας ἐπὶ προσηλυτισμῷ, δὲν προσήλθον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Σχίσμα σπουδαῖον προήλθε μεταξὺ τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπ. Σεργίου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πετροπόλεως Δημητρίου, κατὰ τὰς ἐκ Ρωσίας εἰδήσεις, ἔνεκα ἐγκυκλίου τοῦ πρώτου πρὸς πάσας τὰς ρωσικὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἐπαρχίας περὶ ὑποχρεωτικῆς κατὰ τὰς θείας λειτουργίας μνημονεύσεως τῆς σοβιετικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἐπισήμως δοθὲν κείμενον: «Ὑπὲρ τῆς θεοφορητοῦ Κυβερνήσεως ἡμῶν...». Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι παρήχθη ἐκ τούτου κατάλληλις μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ ἀναβρασμός, ἐπηκολούθησε δὲ συναίσθημα ἀπογοητεύσεως ὡς πρὸς τὸν «συμβιβασμὸν» καὶ τὴν «ὑποχώρησιν» τοῦ Μητροπ. Σεργίου ἀπέναντι τῶν κρατούντων. Εἰς τὰς τάξεις τῶν διὰ τοῦτο διαμαρτυρηθέντων εὐρέθη καὶ ὁ Πετροπόλεως Δημήτριος. Τὸ πρῶτον ἐτάραξεν ἔτι μᾶλλον τοὺς τε ἐν Ρωσίᾳ καὶ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς ὀρθοδόξους ρώσους λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οὕτῃ αὐτὴ ἢ ἀπολαύουσα τῆς εὐνοίας τῆς σοβιε-

τικῆς ἐξουσίας «συνοδική» ἢ «ἀνακαινιστικὴ» Ἐκκλησία ἔχει προβῆ εἰς τὴν τοιαύτην μνημόνευσιν τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως. Κατὰ τῆς ἀντιλήψεως ὅμως ταύτης τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τοῦ μητροπ. Σεργίου ὁ ἐν Παρισίοις μητροπ. Εὐλόγιος διαφωνεῖ ἰδίως πρὸς τοὺς ἐν Κάρλοβιτς συνειλεγμένους ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπ. Ἀντωνίου ρώσους ἱεράρχας, ἐδήλωσε δ' ὅτι ἢ ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησία καὶ ὁ μητροπ. Σεργίος ἀντίστανται στερεῶς καὶ ἀποφασιστικῶς κατὰ τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας.

— Ἐν συνλεύσει τῶν ἀντιθρησκευτικῶν συνδέσμων τῆς Μόσχας κατέστη γνωστὸν ἕξ ὑπομνήματος τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθῶν ὅτι οὗτος ἀπεδείχθη ἀνίσχυρος καὶ ἀντεπεξέβλη μόνος κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν «ἐκκλησιαστικῶν», δραστηρίως ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδεώδους διὰ τοῦ τύπου, διὰ διαλέξεων καὶ διὰ συζητήσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ Πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας Μακαρ. Μητροπολίτης Λιούσιος ἐξακολουθεῖ ἔτι διατελὼν τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Πολωνικῆς Θεολογίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βιρσοβίας, παραδίδει δὲ τακτικὰ ἐν αὐτῇ μαθήματα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἰωάννου Φωκλίδου, καθηγητοῦ. Ἡ Ἱερὰ Λαύρα Σάβα τοῦ ἡγιασμένου, ἤτοι Ἱστορία τῆς Λαύρας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι τῶν καθ' ἡμῶν χρόνων καὶ ἱστορία πάντων τῶν ἐν αὐτῇ διαπερσάντων πατέρων μετ' ἀναγραφῆς τῶν ἔργων αὐτῶν, Ἀλεξάνδρεια 1927. — Ἀφ' ἱκανοῦ ἐκτυπούμενον μόλις ἐπ' ἐσχάτων εἶδε τὸ φῶς τὸ ὀγκωδέστατον τοῦτο σύγγραμμα (σελίδες ΙV+πβ+663), καρπὸς μεγάλων καὶ μακρῶν πόνων καὶ σπανίας ὑπομονῆς τοῦ γεραροῦ συγγραφέως, ὅστις ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ διαβίωσας ἐν Παλαιστίνῃ μετ' ἀγαστῆς ἐπιμελείας ἐσπούδασε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν αὐτῇ προσκυνημάτων καὶ ἱερῶν καθιδρυμάτων, ἐν πολλοῖς δ' ἐκάστοτε δημοσιεύμασι καθίστα κοινὸν τῶν γνώσεων αὐτοῦ τὸ ἐλληνικὸν κοινόν. Ἡ παρούσα συγγραφή ἀποτελεῖ λεπτομερεστάτην καὶ μοναδικὴν μονογραφίαν περὶ τῆς ἱστορικωτέρας, ἀρχαιότερας καὶ ἐνδοξότερας τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἱερῶν μονῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν ἣ ἀνεδείχθησαν ἄνδρες κλείσαντες τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τε τῆς ἀρετῆς τοῦ βίου αὐτῶν καὶ τῆς ἀσκήσεως, ὡς καὶ διὰ συγγραφῶν. Ἡ ἱστορία τῆς μονῆς μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας δίδει μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, κατακλείεται δ' ἢ συγγραφή διὰ καταλόγου τῶν ἀπὸ τοῦ ἁγ. Σάβα μέχρι τοῦ νῦν (1918) χρηματισάντων ἡγουμένων τῆς μονῆς καὶ διὰ Καταλόγου ὀνομάτων καταλαμβάνοντος 48 ὅλας σελίδας. Ὁ σ. εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων διότι κατώρθωσεν ἐν γῆρα οὐχὶ ἀπόνῳ νὰ ἀγάγῃ εἰς πέρας τοιοῦτο ἔργον.

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηνολόρα τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων, Ὁ θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμηνικῷ Πατριαρχείῳ. Μέρος δεύτερον. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἀθῆναι 1928.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βητουμά διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐ.ξ. ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν Δημοπρασιῶν τόπον τὴν 11, 18 καὶ 25ην Νοεμβρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας, ἢ ἐκποίησις δύο ἀγελᾶδων γεγρακκῶν, ἐνὸς δαμάλεως ἐτῶν 5, ἐνὸς δαμάλεως ἐτῶν 3 καὶ ἐνὸς τοιοῦτου ἐτῶν 22 καὶ ἄνω Ι. Μονῆς, ὑπὸ τοὺς δρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεώς μας ὡς γινώσκιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κρεμαστῆς Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν τῇ θέσει «Τσόπελα καὶ Πένταρι ἢ Μιχίλι—Λάκα» κειμένου ἀγροῦ τῆς Ι. Μονῆς Κρεμαστῆς, μὲ τὰ γνωστά αὐτοῦ ὄρια, περιφερείας Κοινότητος Λάνθι, ἐκτάσεως 50 περίπου στρεμμάτων ἢ ὄσης ἐκτάσεως καὶ ἂν εἶναι. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Κρεκουκίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν Δημοπρασιῶν τὴν 18 Νοεμβρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἢ ἐν ἀναβολῇ τὴν 25 Νοεμβρίου 1928 καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὀλυμπίῳν Δημοσθένους Κατσίκα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ταύταριθμου ἀρχικῆς ἡμῶν Διακηρύξεως, κατατεθειμένας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γινῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὡς πρώτη προσφορὰ δὲ δι' ἐτήσιον μίσθωμα ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 4,000 δραχμῶν.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σισανίου, προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι ἀκίνητα τῆς Μονῆς: 1] Ὁ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Σισανίου κείμενος ἀρὸς «Μπέσ Μαντριά» ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων. 2] Ὁ ἀγρὸς «Νασάνι» ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ κείμενος ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων, 3] Ὁ ἐν τῇ περιφερείᾳ «Λόσνιτσα» κείμενος ἀγρὸς ἐκτάσεως [δύο] 2 στρεμμάτων καὶ 4] Ὁ ἀγρὸς «Μάνα νερό» συγχείμενος ἐκ 12 στρεμμάτων καὶ συνορευόμενος μετὰ τῆς κοινότητος Σισανίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 18 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σιατίστης κ. Ν. Ρούζιου καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς.

Τὸ Ἡγούμιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ μετοχιῷ Ἁγίας Τριάδος ἐν Ἀκράτῃ μὴ ἀπαλλοτριωθέντα κτήματα καὶ τὸ ἐλαιοτριβεῖον ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς Κυριακὰς τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. 1928 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀκράτῃ Συμβ[η]γράφου Παναγ. Νικολαΐδου ἀρχομένην τὴν 10ην ὥραν π. μ. καὶ λήγουσαν τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς κατατεθειμένους ἐν τῷ αὐτῷ Συμβ[η]γραφείῳ.

Τὸ Ἡγούμιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, 1] ἢ ἐνοικίας τοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς ἐπετεινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Τρυλίων καὶ Ροδιάς ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου, καὶ 2] εἰς τετραετὴ ἐνοικίας οἱ ἐν τῇ θέσει Ἁγίας Βίρηνης τῶν Βυρῶν ἀγροὶ μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐλαιοδένδρον ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς ἢ τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. 1928 ἀμφότεραι ἐνώπιον τοῦ ἐν Αἰγίῳ Συμβ[η]γραφείου, τοῦ Δημητρ. Παναγοπούλου, ἀρχομένην τὴν 10ην ὥρ. π. μ. καὶ λήγουσαν τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς κατατεθειμένους ἐν τῷ αὐτῷ Συμβ[η]γραφείῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος Διακηρύττει ὅτι ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἐν Μπερπατίῳ ἀμπέλου τῆς Μονῆς τὴν 25 τοῦ μηνὸς Ν[ο]βρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιᾶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη ὄρους, ὧν δίνονται νὰ λάβωσι γινῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Γεώργιος Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 150 κυβ. μέτρα ξυλίας ἐν τῶν δασῶν τῆς Μονῆς, γενησομένης τὴν 9ην Δ[ε]βρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2-4 π. μ. ἐν Γκούρα καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβ[η]φου Φενεοῦ Εὐαγ. Φούγια ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ὡς πρώτην προσφορὰν ὀρίζομεν δι' ἕκαστον κυβ. μέτρον δραχ. 50.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίας τοῦ δικαιοῦματος ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφερειαν τῆς Κοινότητος Λίμνης ἐξακοσίων [600] ζυγίων κωσοξύλων καὶ δύο χιλιάδων ὀκάδων πευκοφλοιοῦ ἐκ ξυρῶν καὶ κατακειμένων πευκῶν συμφώνως μὲ τὸν δασικὸν πίνακα τὸν ἐγκριθέντα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὅστις διαλαμβάνει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐνεργηθήσεται ἡ ὑλοτομία τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως καὶ συμφώνως μὲ τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τῶν μὲν κωσοξύλων εἰς δραχμὰς ἐξ (6) κατὰ ζυγίον τῶν ἑκατὸν ὀκάδων τοῦ δὲ πευκοφλοιοῦ εἰς λεπτά τέσσα πέντε κατ' ὀκάδ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαῆλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 9 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μεταπτώσεως αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μειζονοῦς προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίας τοῦ δικαιοῦματος τῆς συλλογῆς τοῦ παραχθησομένου ἐλαιοκάρπου τῆς Μονῆς τρέχοντος ἔτους κατὰ τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται εἰς δραχμὰς 2000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαῆλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 9 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μεταπτώσεως αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μειζονοῦς προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σισανίου προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐνοικίας ἀπάντων τῶν ἀγρῶν τῆς ὡς εἰρηται μονῆς καὶ ὅλων τῶν καρποφόρων δένδρων ὡς καὶ τῆς ἀμπέλου αὐτῆς πλὴν τοῦ λειβαδίου, κειμένων πάντων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Κοινότητος Σισανίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου τὴν 18ην Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 18—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σιατίστης κ. Ν. Ρένζιου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ κοινοτικοῦ Συμβουλίου Σισανίου. Ἡ διάρκεια τῆς ἐνοικιάσεως ἔσται πενταετῆς ἢτοι ἀρχομένη ἀπὸ 1929 λήγει τὸ 1934. Οἱ ὄροι αὐτῆς εὐρίσκονται κατατεθειμένοι ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου καὶ ἐν τῷ Ἡγουμενίῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δουίνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσστ. Δρχ. 50. Ἐξστ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικς» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθῆναι